

L 193 Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om socialtilsyn.

INDFØRELSE AF RET TIL OVERVÅGNING OG STØTTE I FORBINDELSE HERMED OM NATTEN FOR UNGE, DER MODTAGER HJÆLP EFTER § 95, STK. 3, I LOV OM SOCIAL SERVICE I FORM AF ET KONTANT TILSKUD

Af: Social- og indenrigsminister Astrid Krag (S)
Udvalg: Social- og Indenrigsudvalget
Samling: 2019-20
Status: Betænkning afgivet

TIDSPLAN

Fremsat 20-05-2020

1. behandlet / henvist til udvalg 28-05-2020

Åbent samråd 18-06-2020

Betænkning afgivet 18-06-2020

Sat på dagsorden til 2. behandling 23-06-2020

Sat på dagsorden til 3. behandling 25-06-2020

Nu er nok NOK... !

Hvis ikke Astrid Kragh eller nogen i Socialudvalget kan se overtrædelserne i forhold til handicapkonventionen, når det kommer til overvågningssagen, er der desværre ingen af dem, der er særligt velegnede til at varetage deres positioner i et folkestyre, og burde nedlægge deres mandater. **Seriøst.**

At Socialudvalget fremsætter og vedtager omtalte lovforslag er i direkte strid med FN's Handicapkonvention.

Dels **aldersdiskriminering**. Nuvel det er midlertidigt, til der findes yderligere finansiering, men uholdbart for de familier hvor deres handicappede familiemedlem er 24 år eller derover.

Dels **diskriminering** af handicappedes ret til at vælge boform og med hvem de vil bo sammen med. Jo de kan vælge mellem forskellige tilbud om bo-institutioner. Men tvunget til at foretage et sådant valg, grundet manglende støttetilbud i hjemmet.

Diskriminering af de sværest handicappede, idet de med baggrund i "overvågningsproblematikken" fratages muligheden for at blive boende sammen med deres familier. I modsætning til mere velfungerende personer med handicap, der gives denne mulighed.

Et egentligt fuldstændigt absurd scenarie.. Og en hån mod de familier der tvinges ud i disse ulykkelige tilstande.

Med baggrund i Landsrettens dom i maj 2015, fik kommunerne åbnet en ladeport til besparelser på handicappedes hjælperordninger. Hvad der tidligere havde været praksis, i forbindelse med BPA-ordninger, hvor de handicappede eller nærtstående personer eller hyrede hjælpeorganisationer/firmaer stod for udførelse af personlig assistance og udførelse af pleje-omsorgs opgaver spredt over flere timer eller hele døgnet, kunne kommunerne med baggrund i præciseringen af §95.3, "at overvågning ikke er en del af indsatsen i denne §", undslå at give timer til denne støtteform.

I praksis betyder det, at de handicappede med hidtil nogenlunde fungerende BPA-ordninger fik skåret i deres hjælpetimer til nu nøje definerede minutter til plejeopgaver jf. Kommunernes standarder for hjemmepleje i øvrigt. Der bliver derfor ikke længere vurderet behov for ledsagelse og til assistance ved spredte hjælpebehov, idet kommunerne med rettens ord kan definere/kalde dette for "overvågning". De handicappede med BPA-ordningerne, hvor de pårørende eller nærtstående, ofte udfører disse assistance og hjælpeopgaver, oplever med disse nedskæringer i hjælpen med adskillige timer, at det er fuldstændig umuligt at få en BPA-ordning til at fungere.

Hvad der ofte er tilfældet, kan de fleste borgere med handicap, der er vurderet berettiget til hjælp efter §95, ikke lades alene, og er derfor afhængige af pleje, omsorg og støtte i de fleste af døgnets timer. Der er ofte tale om pleje- og omsorgsopgaver spredt over hele døgnet, og hvor det ikke er muligt at forlade borgeren imellem disse opgaver. At lade kommunerne definere tidsperioderne imellem hjælpeopgaverne som "overvågning", og undlade at foretage en reel vurdering af hjælpebehov og en **påkrævet tilstedeværelse** af hjælpere, er en åbenlys fejl. Hvorfor det er tvingende nødvendigt at få overvågning tilføjet i lovteksten til §95.

At ministeren ikke er enig i, at der er tale om diskriminering i forhold til FN's Handicapkonvention, betyder ikke at det ikke er tilfældet. At hævde at man har muligheden for at vælge imellem forskellige botilbud er ikke relevant i disse tilfælde, og ændrer ikke ved, at der finder en diskriminering sted, når borgere med handicap forhindres i at blive boende hjemme hos familien, grundet i manglende støtte. Så er det diskriminering.

Spørgsmål 1.

Kan ministeren gøre rede for den diskriminering der ligger i servicelovens §§95 og 96.

Hvad taler for det rimelige i, at personer med handicap af differentieret grad, får støtte med og uden "overvågning.

De personer med sværeste handicaps, og derfor totalt underlagt hjælp og støtte, er frataget muligheden for dels at have fast hjælper/e tilknyttet, og reelt frataget en mulighed for at gøre brug af BPA-ordninger, idet kommunerne meget bekvemt, efter landsretsdommen i 2015, vurderer ethvert spredt hjælpebehov som overvågning, og dermed fritages for kompensationspligt til de berørte..?

Spørgsmål 2.

Når der i FN's Handicapkonvention står : "Staten skal vedtage love, der kan sikre de rettigheder, konventionen giver personer med handicap."

Når der samtidig står:

" Staten skal ændre eller afskaffe love, regler og normer, som betyder, at personer med handicap bliver diskrimineret.

Personer med handicap skal have mulighed for at vælge, hvor de vil bo på samme måde som andre.

Personer med handicap skal have mulighed for at vælge, hvem de vil bo sammen med på samme måde som andre. De kan ikke tvinges til at leve i en bestemt boform eller bo på et bestemt bosted.

Personer med handicap skal have mulighed for at få hjælp og støtte i hjemmet."

Kan ministeren redegøre for, at den manglende tildeling af den nødvendige støtte til at blive boende sammen med sin familie, for en lille gruppe af borgere med handicap ikke er diskriminering i forhold til andre grupper af borgere med handicap, der dels har muligheden for at vælge at blive boende hjemme sammen med familien eller evt. anden boform..?

Spørgsmål 3.

Hvad er ministerens overordnede holdning til, at man med det fremsatte forslag, eller manglen i at forslaget ikke er mere fyldestgørende og fuldt dækkende, er medvirkende til, at familier med pårørende med handicap, er tvunget til at lade sine pårørende anbringe på institutioner.?

Spørgsmål 4.

Kan ministeren redegøre for ideologien der ligger bag tanken, at det er i samfundets interesse at "tvangsinstitutionere" borgere med handicap, fremfor at yde dem den støtte, der gør at de kan blive boende med deres familier.. ? Er det en økonomisk gevinst eller..?

Socialudvalget er med dette forslag i færd med at overtræde FN's Handicapkonvention som Danmark ratificerede i 2009 og derved påtog sig en forpligtelse til at indrette sin lovgivning og administrative praksis i overensstemmelse med konventionens krav. Danmark tiltrådte tillægsprotokollen til konventionen den 23. september 2014.

Danmarks tiltrædelse af tillægsprotokollen til handicapkonventionen giver mulighed for, at mennesker med handicap og andre borgere kan klage til FN's Handicapkomite over eventuelle krænkelser af konventionen, når sagen er endeligt afgjort nationalt.

Nok er NOK..!